

ZA ROMANTIKOU NA YUKON - 12.

Neděle, 19. července 2020

Na dovolenou jsme se s Alainem ani moc nechystali, sbalili jsme si každá 1/2 jen par kousků nájhradnĀ-ho obleĀenĀ-, nakonec - Tunisko je docela malĀ. AutĀ-Āko bylo pĀ™ipravenĀ© vĀ¾dycky, jenom jsem poĀ¾Ādala Christiana, aby mi krmil moje koĀřata, pĀ™Ā-padnĀ jeĀitĀ nĀjakĀ© adoptovanĀ© koĀky. ZabĀhla jsem jeĀitĀ na United Nation, Ā™ekli mi, Ā¾e Tunisu za tĀ™i tĀ½dny a mĀjm se s nĀ-m sejĀ-t na kanadskĀ© ambasĀjdĀ. Docela jsem se toho bĀjla, co kdyĀ¾ mne Kanada nebude chtĀ-t pĀ™ijmout?

Taky mi napsal Michael, pĀ™es

nĀjakĀ©ho kamarĀda by byl schopen mi sehnat prĀjci v Missouri, nĀkde v pekĀimĀ. SĀjm Ā¾ije ve vedlejĀm Illinois. Hned jsem mu odepsala omluvu, Ā¾e jsem se rozhodla jinak. No Ā€ snad to dopadne s tou Kanadou dobĀ™e! PĀjĀila jsem si na cestu od Sylvaina kytaru, nĀjak jsem si nedovedla pĀ™edstavit cestovat bez nĀ. ChybĀla mi celou dobu... Vyjeli jsme brzy rĀjno, dokud jeĀitĀ nebylo tolik horko.

PoĀĀ-tali jsme s tĀ-m, Ā¾e Dougga nenĀ- moc daleko, tak jsem zabalila jenom jednu bagetu a kus sĀ¾ra, to pro jistotu, a vzala sebou dvĀ flĀjky vody. Bylo mi jasnĀ©, Ā¾e za chvĀli bude zase horko. Cestu, kterou jsme projĀ-Ā¾dĀli, by patrĀ bylo moĀ¾nĀ© nazvat TuniskĀ© Ā vĀ½carsko, aspoĀ jak jĀ si Ā vĀ½carsko tak pĀ™edstavuji. AlpskĀ© louky, krĀsnĀj silnice, jenom to neuvĀĀ™itelnĀ© mnoĀstvĀ- olivovĀ½ch sadĀ se mi sem nehodilo!

Dougga je mĀsto v horĀch, jsou to

vlastnĀ dneska jenom velice zachovalĀ© ruiny. Alainovi to pĀ™ipomnĀlo Pompeje.

Ā li

jsem po zachovalĀ½ch ulicĀch mĀsta a jĀ si uvĀdomila, Ā¾e jsou v lepĀm stavu neĀ¾ ulice v ĀEeskoslovensku. Divadlo bylo prvnĀ-, kam jsme se Ājli podĀvat. Kolem nĀjs vĀjude korintskĀ© sloupy, vysokĀ© zdi a kusy kamenĀ, na nichĀ¾ byly vytesĀjny nĀjisy v latinĀ, kterĀ© jsme nedokĀzali pĀ™eĀĀ-st. NahlĀdla jsem do pokojĀ, kde se umĀlci tehdejĀ- doby lĀ-Āili a pĀ™ipravovali k vystoupenĀ- a najednou mi chybĀla kytara...

Byli jsme tam sami a jĀ jsem chtĀla vĀdĀt, jak se asi cĀtili ti, kdo tu vystupovali? Kytara byla v autĀ, jen pĀjr metrĀ, a Alain se nabĀdl, Ā¾e pro ni dobĀhne.

VrĀtil se s kytarou a byl to ĀĀasnĀ½

pocit, kdyĀ¾ jsem ji v tichu starĀho Ā™Ā-nskĀ©ho mĀsta ladila. VzpomnĀla jsem si na Āřapinu, svojĀ- nerozluĀnou kamarĀdku... Kdysi to byl nĀjĀj velkĀ½ spoleĀnĀ½ sen, projekt Saharu stopem.

ZaĀala jsen hrĀjt pĀ-sniĀku, co jsme

Āasto hrĀjvaly, Blacky Joe... "Jo, hej, co je Sahara proti mĀ½ straĀinĀ½ zizni...." zaznĀlo starĀ½m amfiteĀtrem. ĀšplnĀ jsem se polekala, jak silnĀ.

RozhodnĀ jsem nechtĀla dĀlat produkci pro ostatnĀ- turisty, ale uĀ¾ se jich pĀjr sbĀhlo. ZazpĀvala jsem jeĀitĀ jednu pĀ-sniĀku, o kterĀ© jsem vĀdĀla, Ā¾e ji budou vĀjichni znĀjt: "Ā koda lĀisky". NemĀ½lila jsem se a vzbudila jsem velkĀ½ aplaus.

Pak jsem se rozlouĀila, vzala do

ruky kytaru a Ājli jsme se podĀvat na dalĀjĀ- zajĀ-mavosti. Jeden pĀjn za nĀjmi jeĀitĀ bĀĀel a moc mi dĀkoval, prĀ½ tuhle pĀ-sniĀku slyĀel naposledy asi pĀ™ed tĀ™iceti lety, kdyĀ¾ byl v Plzni a Ā¾e jsem mu udĀlala velkou radost; a jestli by nĀjs mohl pozvat na obĀd. Doba obĀda sice prĀjvĀ minula, ale my jsme ho zmeĀkali, tak jsme souhlasili.

"Jenom hoděme kytaru do auta a jsme zpátky!"

â€žNemám se stít potulím zpívám?â€œ
zařeptla jsem Alainovi. "Nebyl by to špatnej nápad, budeš nás živit celou dobu? To užetám-me peněz! Ještě aby nám někdo platil hotely, a nebudu peněze věbec potěbovat!"

â€žNo, to zase asi by moc nešlo, protože těžko by je někdo platil tobě. O sebe bych obavy neměla, i když â€“ na druhou stranu máš dlouhé vlasy, těeba budeš mít ještě stě- a někdo si tě splete.â€œ

"Tak počkej, to si s tebou vyřím-dě-m!" zasměl se a polbil mne.

"Tak proti takovému vyřímizování nic nemám", vrátila jsem mu pusou.

"Raději pojď, nebo se na ten oběd nedostaneme. Domluvíme se s ním, že on zaplatí oběd a já pitě-, bylo by mi trapně nechat ho platit věchno Jenom, prosím tě, nezapomeň, že chceme dneska dojet ještě do Kairouanu!"

Vřítli jsme se k našemu novému známému a on nás vzal do nedaleké restaurace. Bylo vidět, že se tu vyzná.

"Vy už jste tu někdy byl?" zeptala jsem se.

"Ano, mockrát. Jsem v Tunisu slušně, pracuji - dělám na jihu, a dole - na Sahaře. Je to zakázané pájsmo, od té doby, co se nepohodli s Libyí. Promiňte, ale ani jsem se nepředstavil â€“ Waren Johnston z Ohia", a s úsměvem nám podal ruku. Alain nás představil oba taky, i když u máho jména - zaváhal, a nakonec to vyříměl jenom Alenou.

Posadili jsme se ke stolu, přinesli nám bagetu s harisou (harisa je ostrá tuniská omáčka, používá se absolutně ke všemu a ve všem) a pak jsme si objednali jídlo a pitě-. Byla jsem hrozně zvědavá, a neřekla jsem jí, že přinesli, zařála jsem se vyptávat: "Vy jste byl v Plzni?"

"Ano, to už je dlouho, ale ta přáníčka se nedá zapomenout â€“ tenkrát jsme si na ně udělali vlastní slova: â€žRoll out the barrel..â€œ - dnes se hraje a spousta Američanů ani neví, odkud jsme si je tenkrát přivezli.... Vy jste řekla?"

"Jenom já, Alain je Francouz. Já jsem z Brna. Vy jste byl v Plzni za druhou světovou válku?"

"Byl a moc se mi tam líbilo, krásná země ... dobrá pivo.... krásná holky. Všichni lidi se tam směli a byli tak milí - â€“ prostě, co si řekneš k máře přejít věc, když je mu dvacet? Řekně pivo asi znáš - vědě! Pro mne znamená ještě daleko věc, já tam osvobodil přívěten pivovar â€“ to je náš dhern vzpomínka navždycky!"

Přinesli nám jídlo a my jsme děl

hovořili mezi sebou, byli jsme navzájem rádi, že jsme se setkali. Moc nás zajímalo, kde pracuje. "Jmenuje se to Borj el-Khadra, dříve jsem tam instruktora, je to až na hranicích s Libyí a Alžírskem, není tam vůbec nic, jenom horko a miny."

"Miny?"

"Ano, je to zamínované vojenské pásmo, taky se tam jenom na vzájemně povoleně, ale kdo by tam jezdil, je to opravdu jenom dálka - kus pouště."

"A kdybychom tam přece chtěli, kde dostaneme permit? Dáš se někde sehnat?" vyzvala jsem. Lákalo mne dostat se někde, kam se nesmí, to byl můj problém odjakživa.

"Povoleně vás mohu vystavit, kdybyste mne chtěli navštívit, usmíval se. "ale jen i s kytarou. Ať jdeme odsud, tak se stavíme u mne v autě a já vás to napřáhu. Jak dlouho se jezdí tady zdrážděte?"

"Chtěli bychom odjet dneska, po nás - jsme, že se dostaneme do Kairouanu, ale jezdějí jsme neviděli všechny zdejší ruiny, tak nevěme", ozval se Alain.

"Já jedu na opačnou stranu, a v Tunisu jsem za chvíli, takže za hodinku bychom mohli jít a stihneme jezděti. Nežekli jste mi totiž nic o sobě a to bych vám neodpustil!"

Můj příběh ho pochopitelně velice zaujal, jenom vzdychl, že teda to osvobodování nebylo vlastně k němu.

"Jo, generál Paton chtěl tenkrát tahnout dle na východ a nezastavit dříve v Moskvě, ale vrchní velení bylo proti... přehodily a tak... mohlo to ujetit spousta nepřátel, ale u té doby v tom byla politika... a opravdu nechcete do Státek? Mohl bych vám možná nějak pomoci."

Že rozhodla jsem se pro Kanadu, tak už to tak nechám", a vysvětlila jsem mu svoje důvody, on mi dal za pravdu, i když bylo vidět, že ne docela se váže -m souhlasí.

Vyšli jsme z restaurace a šli na prohlídku ruin s Warenem jako průvodcem;. Vyšli jsme na hlavní tmu města.

Že Tomuhle se ká "cardo maximus". Tady jezdili římanů ve svých chariotech, byla to krásná doba, kdy jezdili neznali auta a jezdilo se jenom s koňma! Proto se tady často stavují, když jedu na sever, mám hroznou rád římskou historii. Nedokázal bych kolem projet jenom tak. Vidíte tenhle dům? Je největší - z celého města. Má se podávat dovnitř. Běžíval to za svých slavných časů nevstinec. A tahle ulice vede k Capitolu a k fórum. Ano, k fórum, protože fóra jsou tady dvě. Jedno bylo zamýšleno pro obchodníky, druhé pro umělce. Tímhle najdeme chrámy Jupitera, Minervy a Mercura. A něžili tenkrát jenom římanů, ale taky Berberů.

Prohlášení jsme město duchů a uváděli jsme si, že to všechno je už dávno minulost. Došli jsme k Warenovu autu. Z kufříku na zadním sedadle vytáhl formulář s pádmi s hlavou: Colonel Waren Johnston ... U. S. Army "Special Forces ... vyplnil náje jména a jako důvod uvedl: soukromí návštěva.

"Tak hodně štěstí, a pokud si
to je štěstí nerozmýšlejte, tak nashledanou, budu se tě štít!" Alena, Yukon